

Arrest

nr. 96 566 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Shiraz. Toen u vier jaar was, scheidden uw ouders. Uw vader was drugverslaafd en kon uw moeder, J. A. (...) (O.V. 5.046.074), geen onderhoudsgeld betalen. Hiervoor liet uw moeder u en uw broer, A. (...), achter bij uw vader. Veertig dagen na de scheiding raakten u en uw vader betrokken bij een verkeersongeval. U werd zwaar gewond. U hield er zichtbare littekens aan over. U trok in bij uw moeder. Nadat uw moeder hertrouwde, logeerde u zowel bij haar ouders als bij uw tantes langs moeders - en langs vaderszijde. De vader van uw moeder onderhield u financieel. Op uw vijftiende overleed uw vader.. In 2000 vertrok uw moeder met uw twee halfbroers naar België. Daarna verhuisde u naar de ouders van uw vader. Uw drugverslaafde broer trok eveneens in bij jullie grootouders. In 1382 (Perzische kalender, komt overeen met 2004 in de westerse tijdsrekening) studeerde af aan

de universiteit van Shiraz. Omwille van de drugsverslaving en de criminele activiteiten van uw broer, A. (...), kende u veel problemen. Zo viel hij u regelmatig lastig en probeerde hij via u illegale dingen te regelen. Hij werd meermaals veroordeeld en zat in de gevangenis. Hij had veel schuldeisers die bij u kwamen aankloppen om hun geld terug te eisen. Ook kwam uw broer u regelmatig op uw werkplaats lastigvallen. Hij eiste er uw maandloon op. Na klachten van slachtoffers van uw broer, werd ook u enkele keren door de politie meegenomen en ondervraagd. Hoewel uw inwonende tantes uw broer regelmatig het huis uitzetten, kwam hij alsnog opduiken. Uw grootmoeder kreeg het niet over haar hart om uw broer definitief te verstoten. U kreeg intussen meermaals huwelijksaanzoeken. Wanneer u de kandidaten over uw problemen met uw broer vertelde en hun zei dat u littekens had aan uw lichaam, lieten ze u staan. Omdat u de hele situatie niet meer aankon nam u contact op met uw moeder in België. Ze beloofde u te helpen naar België te komen en er een nieuwe operatie te overwegen. U vertrok op 16 februari 2012 vanuit de luchthaven van Shiraz naar Qatar. Vanuit Qatar nam u een vlucht naar Brussel, waar u op 17 februari 2012 aankwam. Tijdens uw verblijf in België leerde u een Iraanse man kennen. Hij stelde u voor om te trouwen. Nadat u hem meldde dat u littekens aan uw lichaam had zag hij af van een huwelijk. U heeft intussen twee artsen gezien met wie u een mogelijke operatie besprak. Een van de artsen, een plastische chirurg, beloofde u te opereren. Er is nog echter geen datum bepaald. U wil niet meer naar Iran terugkeren omdat u vreest weer problemen met uw broer te kennen. Verder meent u dat u in Iran omwille van uw familiale achtergrond en uw littekens nooit aan een geschikte partner kan geraken. Op 11 april 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort (dd.23/07/2009, geldig tot dd.23/07/2014), uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart), uw rijbewijs, uw universitaire diploma, een certificaat van opleiding als kapster en medische attesten van uw operaties in Iran.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst stelt u Iran te hebben verlaten en niet naar uw land van herkomst terug te willen keren omwille van de problemen die u kende met uw broer (gehoor CGVS, p.6,7). U kwam op 17 februari 2012 aan in België. Pas op 11 april 2012, meer dan een maand na uw aankomst in België en enkele weken na het verstrijken van uw verblijfsvisum op 26 maart 2012, heeft u een asielaanvraag ingediend. Er dient echter opgemerkt te worden dat de wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag acht werkdagen na binnenkomst in België is. U had geen verklaring waarom u zo lang wachtte met uw asielaanvraag en bijgevolg is uw handelen dan ook niet aanvaardbaar. Indien u werkelijk zou vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, kan aangenomen worden dat u, ongeacht wat uw landgenoten, de beschermingsmogelijkheden die een land als België aanbiedt, zo snel mogelijk inroept.

Verder dient opgemerkt te worden dat de door u geschetste problemen met uw drugsverslaafde en criminele broer van louter intrafamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn (gehoor CGVS, pp.4-7). Deze problemen kunnen niet zonder meer worden gelijkgesteld met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of weerhouden worden om te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Behalve dat u na klachten van slachtoffers van uw broer enkele keren door de plaatselijke politie werd meegenomen en ondervraagd over zijn handel en wandel, kende u geen problemen met uw autoriteiten, noch met medeburgers (gehoor CGVS, p.4,5,7). Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt waarom u voor de problemen met uw broer u niet zou kunnen wenden tot uw autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat talrijke mensen een klacht hebben kunnen indienen tegen uw broer. Uw broer werd daarop meermaals gearresteerd en zelfs veroordeeld tot een celstraf (gehoor CGVS, p.4,5). Het feit dat u uw broer nooit aangaf, omdat u vreesde voor zijn verblijfskosten in de gevangenis op te draaien en zijn echtgenote een vergoeding – de bruidschat - te moeten uitbetalen (gehoor CGVS, p.5), is een probleem van louter economische aard welke evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Gevraagd waarom u, om problemen met uw broer te vermijden, u niet elders kon vestigen, stelde u dat apart leven van uw familie binnen uw familie en uw kennissenkring niet in goede aarde zou vallen (gehoor CGVS, p.7,8). Die verklaring is echter niet afdoende. U had immers wel de goedkeuring van uw familie om alleen naar Europa te reizen. Uit de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat de situatie voor vrouwen die als alleenstaande (moeten) leven in het algemeen kan worden opgemerkt dat het in Iran voor hen niet per definitie onmogelijk is om een leven uit te bouwen. Ondanks de economische, praktische en mentale problemen waarmee alleenstaande vrouwen geconfronteerd worden, slagen veel Iraanse vrouwen in Iran er vandaag immers wel degelijk in

om ook als alleenstaande een goed leven te creëren voor zichzelf. Tussen 10 en 15 % van de huishoudens in Iran zouden bij voorbeeld een alleenstaand vrouwelijk gezinshoofd hebben. Vrouwen die om een of andere reden als alleenstaande door het leven gaan, moeten voor ondersteuning wel op een sociaal netwerk (meestal hun moeder en zussen) kunnen rekenen. Vrouwen uit de middenklasse hebben vaak ook een job waarmee ze hun leven kunnen onderhouden. Ter ondersteuning van alleenstaande vrouwen uit de armere klassen zijn er ook een aantal liefdadigheidsinstellingen actief. Ook andere bronnen onderschrijven dat vrouwen in de hedendaagse Iraanse samenleving over stapstenen kunnen beschikken om – afhankelijk van de individuele situatie - onafhankelijk een leven op te bouwen. Zo ziet de Openbare Organisatie voor Maatschappelijk Welzijn (Behzisty) de groep van alleenstaande vrouwen als een doelgroep om steun aan te verlenen ondanks de budgettaire beperkingen waarmee deze staatsinstelling kampt. Bovendien zijn een hoog aantal vrouwen uit de Islamitische Republiek intussen uiterst zelfbewuste en hoogopgeleide leden van de maatschappij kunnen worden. Eén derde van de beroepsbevolking in Iran zou vrouwelijk zijn (waaronder dokters, taxichauffeurs, burgemeesters, politieagenten). Volgens een artikel in Iran Daily zouden vrouwen op dezelfde manier toegang krijgen tot de arbeidsmarkt als mannen en kan men tegenwoordig zelfs vrouwen aantreffen als ingenieur, brandbestrijder, politieofficier of piloot.

In principe is het dus mogelijk voor een alleenstaande vrouw om een zelfstandig een leven op te bouwen maar hangt dit heel sterk af van het individuele profiel. Of iemand behoort tot de groep van vrouwen met kansen op de arbeidsmarkt hangt dus af van de mate waarin iemand eerder een traditioneel, religieus of landelijk dan wel een eerder seculier, grootstedelijk en vooruitstrevend profiel heeft en op bijkomende steun kan genieten. Uit uw verklaringen blijkt dat u hoog opgeleid bent en heeft gewerkt in Iran. Niets wijst erop dat dit nu anders zou zijn. Wel stelde u niet genoeg te hebben verdiend om apart van uw familieleden te wonen, omdat het soort werk dat u deed niet goed werd betaald. Dit probleem is echter een probleem van socio-economische aard en ressorteert geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Ook wat betreft uw probleem om een geschikte huwelijkspartner te vinden – men zou u niet willen huwen omwille van uw littekens en omdat uw vader en broer drugsverslaafd was/is, dient te worden opgemerkt dat dergelijke problemen van persoonlijke aard zijn en bij gevolg evenmin verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Het gegeven dat uw moeder, J. A. (...), en uw halfbroers, ondertussen legaal in België verblijven kan aan deze vaststellingen niets wijzigen. Voor het verkrijgen van een toelating of machtiging tot verblijf in België op basis van familiehereniging met een in België verblijvende vreemdeling, dient u immers de daartoe geëigende procedures aan te wenden.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, nationaliteit en opleidingsniveau worden niet betwist. De door u aangehaalde medische problemen die u staaftde met talrijke medische attesten uit Iran – u heeft littekens na een verkeersongeval – ressorteren evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij gaat hiertoe in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in

staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. Waar verzoekende partij meent dat de vaststelling van het laattijdig indienen van de asielaanvraag niet ter zake dienend is daar het dossier toch ten gronde werd behandeld, merkt de Raad op dat desbetreffende motivering van verwerende partij geen procedureel technisch motief betreft, doch een beoordeling inhoudt van de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging of van het reëel risico in het kader van de subsidiaire bescherming. De Raad is van oordeel dat het pas na twee maanden verblijf in België en na het verstrijken van de geldigheidsduur van het verblijfsvisum indienen van een asielaanvraag inderdaad geen blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade waarvoor verzoekende partij internationale bescherming behoeft. Het onder deze omstandigheden bijzonder lang wachten alvorens desbetreffend enig initiatief te nemen hypothekeert terecht de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2.3. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij zich in haar land van herkomst op esthetisch chirurgisch vlak niet kan laten behandelen zoals het hoort, stelt de Raad vooreerst vast dat dit een blote bewering is die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt en wijst de Raad er verder op dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.4.1. Verzoekende partij argumenteert dat zij zich niet in Iran kan beschermen tegen haar broer daar een vrouw er niet de bescherming krijgt waar zij recht op heeft. Het feit dat haar broer maar vrij kan uitgaan en problemen kan veroorzaken is juist het bewijs van de ondergeschiktheid van de vrouw, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat het argument van verzoekende partij dat haar broer probleemloos kan doen en laten wat hij wil, wat volgens haar dan ook zou getuigen van de ondergeschiktheid van de vrouw, feitelijke grondslag mist nu verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat haar broer reeds om reden van zijn praktijken werd veroordeeld en in de gevangenis belandde. Verzoekende partij gaat bij het gehoor op het Commissariaat-generaal verder met te stellen dat haar broer ook nu nog wordt gezocht door de politie, maar dat zij hem zelf niet kon aangeven daar wanneer hij in de gevangenis zou belanden zij de bruidsschat aan zijn vrouw zou moeten betalen. Evenwel geeft verzoekende partij toe dat twintig dagen voor haar vertrek uit Iran haar broer eindelijk gescheiden was waardoor, indien zij nu in Iran was en hij haar of de familie zou lastigvallen, zij hem zou kunnen aangeven bij de politie (administratief dossier, stuk 3, p. 5 en 6).

2.2.5. Waar verzoekende partij opwerpt dat door het elders gaan wonen in Iran de problemen met haar broer niet zouden verdwenen zijn, wijst de Raad op hetgeen is gesteld onder punt 2.2.4.2., met name dat de broer van verzoekende partij duidelijk door de autoriteiten wordt gezocht en verzoekende partij zelf toegeeft zich voor hulp en bescherming te kunnen wenden tot de Iraanse politie. De opmerking van verzoekende partij dat het voor een Iraanse vrouw “zo maar niet weggelegd is om alleen te gaan wonen” betreft een louter tegenspreken van de desbetreffende motivering van verwerende partij, doch weerlegt deze motivering op generlei wijze *in concreto*. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11) en weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat Iraanse vrouwen wel degelijk de mogelijkheid hebben om op zelfstandige basis hun leven uit te bouwen en dat reeds 10 tot 15 % van de huishoudens in Iran een alleenstaand vrouwelijk gezinshoofd hebben. Bovendien moet deze informatie worden samen gelezen met de vaststelling dat verzoekende partij een hogere opleiding heeft genoten, zij behaalde immers het diploma van licentiaat geschiedenis aan de universiteit van Shiraz (administratief dossier, stuk 3, p.4), wat haar mogelijkheden tot zelfstandig wonen verhoogt.

2.2.6. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad oordeelt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing, meer in het bijzonder het intrafamiliaal, gemeenrechtelijk en economisch karakter van de voorgehouden problemen waarvoor bovendien een beroep kan worden gedaan op de hulp en bescherming van de Iraanse autoriteiten en waar zelfs een mogelijkheid bestaat hieraan te ontkomen door het gezin waar haar broer verblijft te verlaten, terecht heeft besloten verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, respectievelijk met toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, niet toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 oktober 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT